

Заптіята Яилжшъ манлжшъ нѣма, тебѣ не ли казватъ терзи хаджи Коста?

Х. Кокта. Ей?

Заптіята. *Ей си*, да вървимъ.

Х. Коста. *Пекій*, вървѣте вѣй и азъ идж.

Заптіята. *Барабаръ* съсь насъ.

Х. Коста. *Не бу?* челѣкъ ли съмъ убилъ?

Заптіята. Дѣ! хемъ много много не са *сйолendisвай*.

Х. Коста. *Е, хади бакалжма (тръгва слѣдъ него Заптіитѣ)*.

Б. Стойна. [*слѣдъ тѣхъ*] Ааларъ, хаджіята ше има утрѣ годежъ, хемъ да не го запрете, че е грѣхота [*повраща са къмъ Злата*].

Злата. [*ни себе си*] По-добрѣ да го запрѣтъ.

Б. Стойна. (*като дойде при нея*) Хаджійке, ти не стой, ами дотечи са до чорбаджіята и разбири каква е работата.

Злата. Да отидемъ двама.

Б. Стойна. Да отидемъ [*излизатъ и дѣтѣ*].

ЯВЛЕНІЕ XI.

Анка (*сама смжтено*).

Ахъ, Боже!... хората ни честитягъ. Цѣлій градъ знае вече. Какво да правѣж?... Да са склонѣж ли? — да направѣж волята на баща си. — Нѣ, никоги!... никоги жена на единъ простакъ. — Какво ще бѣде това? — Той отиде сърдитъ. Баща ми подкарахъ. Маня излѣзе. Батя го нѣма. Азъ сама (*зачува са шумъ отъ биржа*) Каквали ще бѣде тѣжи биржа? (*гледа отъ прозореца*) А! Маргариди... облѣченъ за вѣ пѣтъ — съсь сабія — Е!.. той иди тукъ. (*къмъ публиката*) Ахъ, Боже, какво ли мисли! — Гаче той не са шагува. — Боже мой!

ЯВЛЕНІЕ XII.

Анка, Маргариди (*сѣ сабія и чанта презъ рамо*).

Маргариди. (*свръснжто*) Готова ли си? — хайде по-скоро.

Анка. Кждѣ?

Маргар. Браво, още питашь? — Да вървимъ, сичко готово.

Анка. Боже мой! какъ може?..